

VI

Не нуженъ е ни кръсть, ни паметникъ,
на тозъ злодей надъ гроба —
той толкова години паметни
записа съ кръвь и злоба.

VII

Когато тукъ смъртта докопа
въ ржцетъ си нещастния скжперникъ,
той хичъ дори отъ страхъ не потрепера,
но ядъ го взе и — „хвърли топа“,
че скжпо ще платятъ на пона.

VIII

Лежи Андрей доволно скритъ въ земята
и тамъ стърътъ го съ нищо не тревожи,
че въ гроба му се волята наложи —
той всъкога бѣ врагъ на свѣтлината.

IX

Почива тукъ едно свирепо куче.
Горкото псе: умрѣ надъ кръвь и мърша,
но приживе и то велико дѣло свърши —
на своя нравъ и господаря си научи.

АВТОЕПИТАФИЯ

Кой какъ ми падна съ гнѣвъ и злъчъ ухапахъ,
препънахъ се следъ туй и паднахъ въ трапа
и по-добре — сега, поне, не чувамъ,
кой хвали ме за туй и кой ме псува.